

РІШЕННЯ

Троє Королів стоять переді мною.

Три похмурих обличчя.

Цього разу я не зв'язана, та однаково не можу ворухнутися.

Джексон, Сильвіян і Ріс ніби підкорюють мене, пронизують поглядами та вимагають того, чого я ніколи не зможу їм дати.

— Якого Короля ти обираєш? — похмуро посміхається Джексон. Голос його зовсім не залишає простору для вибору. Ось він стоїть, Король Королів, кидаючи мені виклик іще жорстокіше, ніж минулого семестру.

Я повинна вирішити.

Я повинна обрати.

Одного з них.

Ріс. Друг.

Сильвіян. Серце.

Джексон. Частина моєї особистості, яку я, безумовно, хочу здобути, щоб нарешті почуватися цілою.

— Ти зрозуміла правила гри, правда? — Джексонові очі небезпечно спалахують. З усією своєю самозакоханістю він, мабуть, ненавидить мене за те, що я досі не обрала *його*. — Один із нас урятує тебе. Інший дозволить

продовжувати гру. А останній означатиме... твою смерть. Це зла гра. Абсолютно ганебна, і вона перевершує все. У тебе тільки одна спроба, красуне. Обери правильно, або дозволь кампусу знову стати твоїм особистим пеклом.

— Це спокуслива пропозиція, — іронізую я, і натовп за його спиною сміється. Вони сміються зі мною чи з мене? Не можу сказати напевно, але здається, що для багатьох я перестала бути жертвою. Моя роль зрозуміла. Я — *єдина королева*, навколо якої все обертається. Чи варто радіти цьому? Чи для мене щось означає підтримка студентів у масках? — Але я краще оберу пекло, ніж вас.

Тиша накриває кімнату.

Джексон ледь звужує очі, решта ступають крок уперед. Наближаються, ніби прагнуть моєї крові, мого зацькованого серця. Я повністю в їхніх руках, без надії вирватися, поки вони самі не захочуть мене відпустити.

— Ти обираєш пекло? — запитує Сильвіян. Уперше чую, щоб він висловлювався раніше за решту. Поки що говорили тільки Джексон і Ріс. — Навряд чи уявляєш, що там на тебе чекає.

— Якщо не обереш ти, це зроблять замість тебе, — холоднокровно пояснює Ріс. — Не втрачай шансу покінчити з цим. Зараз.

Дивлюся на нього, міркуючи, чи він той, хто мене врятує. Не можу цього уявити. Королі досі жорстокі. Вони роблять жахливі речі. І вони не зупиняться лише тому, що я оберу одного з них.

Те, як я вчинила минулого семестру, було сміливо. Я кинула їм виклик, провокувала їх, віддалася їхній жазі помсти. Але ніхто не міг передбачити, що гра набуде зовсім іншої форми, коли я повернуся. Можливо, варто було послухатися Гарпер і Венса. Можливо, варто було стати такою жорстокою до Королів, як вони до мене. Чи це допомогло б?

Чи зможу я взагалі виграти цю гру?

Чи назавжди приречена бути фігурою на їхній дурній шахівниці?

— Ні, — нервово відповідаю, не впевнена, що можу дозволити собі знову кинути їм виклик. — Незалежно від того, кого я оберу, це буде неправильний вибір.

Джексон підсміюється, натовп шепочеться, але Сильвіян ступає крок уперед.

— Здається, ти не розумієш! — гарчить. Зелені джунглі в його очах поглинають мене. Лють через те, що я чиню опір його волі, здається безмежною. — Це не *прохання*. Це не *запрошення*. Це *ультиматум*. Ти маєш вибір. Зроби його.

— Ти досі не боїшся того, що може статися? — байдуже запитує Ріс. Ніби те, що відбувається, його не цікавить. Ніби він давно впевнений, що я обрала б його, якби не заважала гордість.

Королі втягнули мене в гру пристрасті та хіті. Було зрозуміло, що довго я не витримаю. Гордість — єдине, що втримує мене від того, щоб закохатись у них знову.

— Існує тільки одна річ, якої я боюся, — шепочу.

— Так? — Джексон підходить ближче.

Я відчуваю його подих на своїй ніжній шкірі. Це божевільно й ганебно, і, безперечно, це моя загибель, але не можу дочекатися, коли він мене торкнеться. Я мала б його ненавидіти. Я мала б хотіти завдати йому болю. Але існує щось інше. Щось глибше.

Щось абсолютно темне, від чого я вже не можу втекти.

Причина, чому я не втекла.

Чому я не можу покинути Кінґстон.

Хоча це було б мудрішим. Абсолютно. Гру еліти не можна виграти з однією фігурою.

Навіть коли Сильвіянові вуста вперше торкнулися моїх, я мала чинити опір.

Але все, що змогла зробити, — це дозволити собі дедалі глибше заплутуватися в їхніх тенетах.

Як метелик, одержимий тим, щоб його впіймали. Щось підказує, що на дні їхньої безодні на мене чекають крила, які піднімуть мене нагору.

— І що це за річ, якої ти боїшся? — шепоче Джексон тремтливим голосом, з неконтрольованим бажанням помсти, бо я ніколи не підтримаю його дурної гри. — Якщо це не ми?

— Що ви позбавите мене найважливішого в житті.

Цікавість мерехтить у його очах.

— Навчання. Я хочу залишитися в Кінґстоні. Але не за будь-яку ціну. Ти хочеш те, що я не готова дати.

— Ти маєш назвати лише одне ім'я. І все. Сильвіяна, Ріса чи моє, — самовдоволено підсумовує Джексон. — І ти навіть цього не зробиш, аби врятувати своє бісове навчання?

Я важко ковтаю. Знову здається: так легко закінчити гру. Але я недостатньо сильна. Я не можу брехати. Я не можу зрадити своє серце, щоб залишитися в Кінґстоні.

— Можливо, ви не помітили, — шепочу, — що ви не зовсім ті, кого жінка обрала б добровільно.

У кімнаті вдруге вибухає стриманий сміх. Але він стихає, щойно лунає сміх Джексона.

Королі розтягують губи в посміху. На моїх руках з'являється гусяча шкіра, коли бачу, що Сильвіян та Ріс отак дивляться. Невже вони прагнуть моєї загибелі більше, ніж будь-коли Джексон?

— Ви справді збираєтеся мене змусити? — несміливо запитую.

Усі студенти в масках із цікавістю спостерігають за суперечкою.

Як відреагують Королі, якщо я не зроблю вибору?

Які наслідки я спровокую?

— Звісно ні, *красуне*, — шепоче Джексон. — Ніхто тебе *не змушуватиме*. Якщо ти не обереш, то будь готова, що цього разу *знищимо* тебе не ми, а значно більший натовп. Не залишиться нічого від того, чим ти колись була. Ти справді думаєш, ніби знаєш, як воно — завжди порушувати наші правила? Що це означає для твого *життя*?

— Отже, я маю обирати? Хай би що сталося?

— Або піти. Якщо покинеш Кінґстон, це врятує тебе від усього, що ще трапиться.

Я підводжу підборіддя. Хоча серце шалено калатає, почуваюся впевненою та сильною. Стишую голос і дивлюся Джексонові просто в очі. Красу з бездоганного обличчя витісняє морок його душі.

Моє життя колись було пеклом. Порівняно з Кінґстоном це — *ніщо*. І все-таки я не здамся.

— Ніколи.

Джексон посміхається:

— Тоді вирішуй. Зараз.

Джексон

Ти хотіла мірятися силою з нами, і ми готові до другого раунду. Але цього разу все буде інакше, тобі це відомо?

Ми вже не будемо мудаками.

Ми будемо милими.

Кожен по-своєму, у дивовижно руйнівний спосіб.

Ми маємо плести навколо тебе тенета, доки ти повіриш, ніби павутиння — це шовк, що огортає тебе, наче сукня.

Ми маємо змусити тебе повірити, що ти можеш нам довіряти.

Ти закохаєшся в нас так невблаганно глибоко, що, навіть коли наші ікла впиватимуться у твою плоть, віритимеш, що ми хочемо для тебе найкращого.

Пурхай, пурхай, маленький метелику.

Уже скоро я тебе спіймаю.

ОДИН

МЕЙБЛ

Коли елегантний мінівен зупиняється перед трейлером і невдовзі на нашу засніжену терасу опускається важкий пакет, я думаю, що це бомба. Так, після всіх сліз, гніву, відчаю я не здивуюся, якщо Королі просто надішлють мені гігантську бомбу. Як різдвяний подарунок, щоб нарешті стерти мене з лиця землі.

Але коли впізнаю Гарпер, яка знову піднімає подарунок, стоїть із ним перед нашими дверима та визирає з-під товстої шапки з помпоном, я відкидаю цю думку.

Принаймні почасти.

Гарпер не тримала б у руках бомбу, яка може вибухнути будь-якої миті, чи не так?

— Хто це? — Олівія дістає телефон. Відколи вчора отримала його в подарунок, вона безперервно все фотографує. Попередня камера була надто поганою.

— Гарпер, — бурмочу я, хоча знаю, що це незадовільна відповідь.

Гарпер — подруга, із чиїм колишнім, а тепер нареченим, я мала секс учотирьох. І подруга, яка спостерігала, як увесь кампус на межі божевілля знущався з мене.

Я вже не витримую невідання, що вона тут робить, і рвучко відчиняю двері трейлера.